

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 20/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 lipca 2022 r. w Krakowie

sprawy z powództwa (...) Funduszu (...)w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 14 października 2020 r. sygn. akt I C 1708/191

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu treść:

„I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie w postępowaniu nakazowym w dniu 30 stycznia 2019 r., sygn. akt (...), w stosunku do pozwanej A. K. w części, a to w zakresie kwoty 283.763,51 zł (dwieście osiemdziesiąt trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2019r. do dnia zapłaty oraz w zakresie kosztów postępowania nakazowego a w pozostałej części uchyla w stosunku do pozwanej ten nakaz zapłaty, oddalając powództwo w tej części;

II. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz strony powodowej (...) Funduszu (...)w W. kwotę 2.808 zł (dwa tysiące osiemset osiem złotych) tytułem kosztów postępowania wywołanych wniesieniem zarzutów;

III. przyznaje ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz radcy prawnego K. M. kwotę 8.856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych), w tym podatek VAT 1.656 zł., tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu;

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K. od (...)Funduszu (...) w W. kwotę 1.324 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia cztery złote), tytułem części opłaty od zarzutów, od której pozwana była zwolniona.”;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz strony powodowej (...) Funduszu (...) w W. kwotę 6.318 zł (sześć tysięcy trzysta osiemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

4. przyznaje ze Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Krakowie na rzecz radcy prawnego K. M. kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych),

w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym;

5. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie od (...) Funduszu (...) w W. kwotę 1.765 zł (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt pięć złotych), tytułem części opłaty od apelacji, od której pozwana była zwolniona.

SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt I ACa 20/21

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Fundusz (...) z siedzibą w W. wniosła w dniu 10 stycznia 2019r. (data nadania) o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanych A. K. i P. J. in solidum kwoty 320.855,48 zł, na którą składa się kwota 234.515,30 zł tytułem niespłaconego kapitału umowy pożyczki hipotecznej nr (...), kwota 86.340,18 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty 234.515,30 zł za okres od dnia następującego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. od dnia 29 maja 2014 r. do dnia wniesienia powództwa. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanych in solidum dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 234.515,30 zł. od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie strona powodowa zastrzegła odpowiedzialność pozwanych jako dłużników rzeczowych w toku postępowania egzekucyjnego do nieruchomości położonej w C. nr (...), gmina S., dla której Sąd Rejonowy (...) w Krakowie, VIII Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w S. prowadzi księgę wieczystą o nr (...) w zakresie wpisanej na rzecz strony powodowej hipoteki umownej ustanowionej do kwoty 375.000 zł, wpisanej pod nr(...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym dniu 30 stycznia 2019 Sąd Okręgowy w Krakowie uwzględnił żądanie pozwu. Nakaz zapłaty w stosunku do pozwanego P. J. uprawomocnił się.

Pozwana A. K. złożyła zarzuty od nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia oraz braku poinformowania jej o cesji wierzytelności. Wyrokiem z dnia 14 października 2020r. sygn.. akt I C 1708/19 Sąd Okręgowy w Krakowie utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie w postępowaniu nakazowym w dniu 30 stycznia 2019 r., sygn. akt (...), w stosunku do pozwanej A. K. (pkt I), zasądził od pozwanej A. K. na rzecz strony powodowej (...) Fundusz (...) z siedzibą w W. kwotę 3.600 zł (tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanych wniesieniem zarzutów (pkt II) oraz przyznał ze Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Krakowie radcy prawnemu K. M. kwotę 8.856 zł (, w tym podatek VAT 1.656 zł., tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu (pkt III).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lutego 2008 r. poprzednik prawny strony powodowej tj. Bank (...) S.A. zawarł z pozwaną A. K. oraz K. K. umowę pożyczki hipotecznej nr (...). Kwota udzielonego kredytu wyniosła 250.000 zł. Kredyt został udzielony na okres 180 miesięcy z terminem spłaty do dnia 14 kwietnia 2026 r. W umowie wskazano, że zabezpieczeniem spłaty wierzytelności z umowy pożyczki będzie hipoteka o sumie 375.000 zł wpisana na pierwszym miejscu na rzecz Banku na nieruchomości stanowiącej własność pozwanej, tj. nieruchomości położonej w C., gmina S., działka nr (...) zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny nr (...) powiat (...), dla której Sąd Rejonowy (...)w Krakowie, VIII Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w S. prowadzi księgę wieczystą o nr (...) (§ 3 umowy pożyczki). Pozwana A. K. złożyła także oświadczenie o poddaniu się egzekucji zapłaty bankowego tytułu egzekucyjnego.

W dniu 14 kwietnia 2011 r. pozwana A. K. złożyła oświadczenie o ustanowieniu hipoteki na sumę 375.000 zł na zabezpieczenie wierzytelności pieniężnych przysługujących bankowi wobec pozwanej o zwrot kwoty z ww. umowy pożyczki hipotecznej. W dniu 14 kwietnia 2014 r. ustanowiono hipotekę umowną do sumy 375.000 zł. tytułem zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z ww. umowy pożyczki na nieruchomości pozwanej położonej w miejscowości C., objętej księgą wieczystą nr (...).

Pismem z dnia 14 września 2012 r. poprzednik prawny strony powodowej wypowiedział pozwanej oraz K. K. powyższą umowę pożyczki w związku z zaległościami w spłacie pożyczki. W związku z uregulowaniem przez pozwaną zaległości poprzednik prawny strony powodowej wycofał oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Z uwagi na brak spłaty wymagalnych rat należności z umowy pożyczki pismem z dnia 22 maja 2013 r. poprzednik prawny strony powodowej ponownie złożył oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanej i K. K. umowy kredytu. W dniu 28 maja 2014 r. poprzednik prawny strony powodowej wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanej i K. K., opiewający na łączną kwotę 255.219,30 zł., w tym 234.515,30 zł. tytułem niespłaconego kapitału. Pismem z dnia 5 września 2014 r. poprzednik prawny strony powodowej złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, a następnie o wszczęcie egzekucji z nieruchomości położonej w C.. Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2017 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne z ww. nieruchomości położonej w C.. W dniu 30 kwietnia 2015 r. Bank (...) S.A. zmienił firmę na Bank (...) S.A. w W.. W dniu 23 kwietnia 2018r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zbył wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanej i K. K. z tytułu ww. umowy pożyczki na rzecz strony powodowej. Stosownie do pkt 3.2 umowy przelewu wierzytelności wraz z wierzytelnościami bank przeniósł na stronę powodową wszelkie zabezpieczenia, w tym hipoteki. W dniu 13 lipca 2018 r. strona powodowa została wpisana do księgi wieczystej jako wierzyciel hipoteczny. Pismem z dnia 7 maja 2018 r. K. K. został poinformowany o cesji wierzytelności dokonanej przez Bank (...) S.A. na rzecz strony powodowej. Strona powodowa wezwała go do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki. Pismem z dnia 14 listopada 2018 r. pozwana A. K. została poinformowana o cesji wierzytelności dokonanej przez Bank (...) S.A. na rzecz strony powodowej. Strona powodowa wezwała ją do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki. Pismem z dnia 14 listopada 2018 r. pozwany P. J. został poinformowany o cesji wierzytelności dokonanej przez Bank (...) S.A. na rzecz strony powodowej. Strona powodowa wezwała go do zapłaty zadłużenia z umowy pożyczki. Powódka jest obecnie współwłaścicielem nieruchomości położonej w C. nr (...), gmina S., dla której Sąd Rejonowy (...) w Krakowie, VIII Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w S. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Drugim współwłaścicielem ww. nieruchomości jest P. J..

Przy tym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 720 § 1 k.c. i wskazał, że fakt zadłużenia pozwanej z tytułu niespłacania rat pożyczki oraz dokonania skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki był bezsporny.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia Sąd Okręgowy przywołał przepis art. 65 i art. 68 ustawy 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (dalej u.k.w.i.h.) i zwrócił uwagę, że wobec zabezpieczenia powyższych wierzytelności hipoteką, na pozwanej, jako właścicielu nieruchomości będącej przedmiotem zabezpieczenia, ciąży rzeczowa odpowiedzialność za te zobowiązania, które w tych granicach trwa pomimo upływu terminu przedawnienia. Zgodnie bowiem z art. 77 u.k.w.i.h. przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Sąd wskazał, że art. 77 zd. 2 u.k.w.i.h. odnosi się wprawdzie zarówno do odsetek kapitałowych, jak i do odsetek za opóźnienie jednak zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwaną nie był zasadny. Zgodnie bowiem z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Według zaś art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Pismem z dnia 5 września 2014 r. poprzednik prawny strony powodowej złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, a samo postępowanie egzekucyjne zakończyło się wydaniem postanowienia w dniu 21 sierpnia 2017 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z ww. nieruchomości położonej w C.. W związku z tym termin przedawnienia roszczenia o odsetki uległ przerwaniu i zaczął biec na nowo w

dniu 22 sierpnia 2017 r. Strona powodowa wytoczyła powództwo w dniu 10 stycznia 2019 r., a więc trzyletni termin przedawnienia nie upłynął. W związku z powyższym Sąd utrzymał nakaz zapłaty w mocy również w tej części.

Sąd Okręgowy wskazał, że odpowiedzialność pozwanego, jako dłużnika rzeczowego ogranicza się zgodnie z art. 65 ust. 1 u.k.w.h. tylko do prawa własności nieruchomości i do wysokości hipoteki umownej (art. 68 ust. 2 u.k.w.i.h.). Uwzględniając zaś powyżej wskazaną okoliczność oraz fakt, że strona powodowa zastrzegła odpowiedzialność pozwanej tylko do odpowiedzialności rzeczowej, tj. ograniczonej tylko do prawa własności nieruchomości obciążonej hipoteką ustanowioną na rzecz strony powodowej i tylko do wysokości sumy hipotecznej, sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w zakresie zastrzeżenia, że pozwana ma prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do udziałów we współwłasności nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy (...) w Krakowie VIII Wydział Zamiejscowy Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr (...) (art. 319 k.p.c.). Sąd pierwszej instancji przywołując treść art. 481 k.c. i art. 482 k.c. uznał, że strona powodowa mogła żądać dalszych odsetek od skapitalizowanych odsetek od dnia od dnia następującego po dniu wniesienia pozwu do

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach powołano art. 98 k.p.c. O nieuiszczonych kosztach zastępstwa z urzędu Sąd orzekł w pkt III wyroku na zasadzie § 8 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana zaskarżając wyrok w punkcie I i II, zarzucając naruszenie prawa materialnego a to art. 117 w zw. z art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie. Pozwana wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Pełnomocnik pozwanej wniósł także o zasądzenie kosztów zastępstwa z urzędu, które nie zostały opłacone. Pozwana w apelacji nie zakwestionowała ani faktu zawarcia umowy pożyczki ani też wypowiedzenia natomiast jej zdaniem został skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia albowiem wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nie mogło spowodować przerwania biegu terminu przedawnienia względem pozwanej.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i o zasądzenie kosztów podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Sąd Apelacyjny rozpoznając apelację uznał za własne ustalenia Sądu Okręgowego, odmiennie jednak oceniając kwestię przerwania biegu terminu przedawnienia.

Przez wymagalność należy rozumieć stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek następuje od chwili, w której wierzytelność zostaje uaktywniona (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90). W tym przypadku wierzyciel mógł więc już z chwilą upływu terminu wypowiedzenia dokonanego pismem z dnia z 22 maja 2013r. dochodzić wierzytelności. Niewątpliwie złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu a następnie wszczęcie egzekucji przerwało na podstawie art. 123§1 k.c. bieg terminu przedawnienia względem wierzyciela będącego bankiem. Wprawdzie co do zasady na skutek cesji wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy, to jednak w tym przypadku cesjonariusz nie będący bankiem nie mógł wstąpić w prawa wierzyciela egzekwującego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie jest dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14 niepubl.). Cesjonariusz nie może kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, a więc fundusz sekurytyzacyjny nie może się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny i na przejście uprawnień oraz uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., Przerwanie więc biegu przedawnienia na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności

jest związane tylko z podmiotami uczestniczącymi w tym postępowaniu i na podstawie tego tytułu, w granicach ukształtowanych klauzulą wykonalności. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może więc powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 OSNC 2017/5/55, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2016 r., III CZP 52/16, oraz wyrok z dnia 25 kwietnia 2017 r., V CSK 493/16 niepubl.). Niewątpliwie więc doszło do przedawnienia roszczenia na chwilę wniesienia powództwa tj. na dzień 10 stycznia 2019r.

Skutki przedawnienia wierzytelności hipotecznej polegają na tym, że pozwana może wprawdzie powoływać się na przedawnienie jako dłużnik osobisty jednakże jako właściciel przedmiotu hipoteki nie może skutecznie podnieść wobec wierzyciela hipotecznego zarzutu przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, oczywiście w granicach wynikających z hipoteki. Wierzyciel hipoteczny może więc domagać się zapłaty tytułem zaspokojenia swej wierzytelności m.in. od właściciela przedmiotu obciążonego hipoteką, którego obowiązek, odpowiadający uprawnieniu wierzyciela do zaspokojenia się z przedmiotu hipoteki, polega na zapłacie, nawet jeżeli doszło do przedawnienia wierzytelności (zob. wyroki SN z dnia 20 lutego 2018r., V CSK 212/17, niepubl. i z dnia z dnia 19 września 2019 r. II CSK 25/19 niepubl.).

W tym przypadku hipoteka powstała po dniu 20 lutego 2011r. a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 26 czerwca 2009 roku o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), stąd do hipoteki zastosowanie mają przepisy w wersji znolizowanej w tym art. 77 u.k.w.i.h. zgodnie z którym przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego jednak nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04 OSNC 2005/9/149, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2016 r., I CSK 616/15, nie publ.; i z dnia 18 lipca 2019 r.. sygn. akt I CSK 335/18). Niewątpliwie więc w tym przypadku doszło do przedawnienia roszczenia o świadczenia uboczne stąd zarzut przedawnienia w odniesieniu do roszczeń ubocznych wynikających z umowy pożyczki był skuteczny. Odsetki od dnia przedawnienia roszczenia głównego względem pozwanej jako dłużnika osobistego nie mogły być naliczane, a więc roszczenie o ich zapłatę w ogóle nie powstało.

Trzeba jednak dostrzec, że zarzut przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie przysługuje pozwanej jako właścicielowi przedmiotu hipoteki w zakresie zobowiązania rzeczowego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2018 r. V CSK 559/17 nie publ.). Trzeba ponadto podkreślić, że dłużnik odpowiadający rzeczowo, który mimo wezwania nie płaci długu zabezpieczonego hipoteką, popada również w opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2019 r. III CZP 66/18). Nie chodzi więc tu o odsetki za opóźnienie w zwrocie spłaty pożyczki lecz o odsetki należne na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. wynikające z braku zaspokojenia wierzyciela hipotecznego przez pozwaną jako dłużnika rzeczowego. W niniejszej sprawie nie miał w odniesieniu do pozwanej zastosowania art. 78 u.k.w.i.h. stąd pozostawała ona w opóźnieniu jako dłużnik rzeczowy już od czasu wezwania do zapłaty dokonanej razem z wypowiedzeniem. Jakkolwiek podstawa do naliczania odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy odpadła z chwilą przedawnienia należności głównej, to jednak pozwana nadal pozostawała w opóźnieniu w zapłacie kwoty 234515, 30 zł jako dłużnik rzeczowy. Odsetki zaś w opóźnieniu w zapłacie długu zabezpieczonego hipoteką przedawniały się zgodnie z art.118 k. c., jednak nie mogły przedawnić się za okres trzech lat wstecz przed wniesieniem powództwa. Pozwana nie może być w zakresie tych odsetek lepiej traktowana od dłużników rzeczowych, nie będących dłużnikami osobistymi. Strona powodowa mogła więc skapitalizować odsetki za opóźnienie na chwilę wniesienia pozwu i od tak skapitalizowanych odsetek dochodzić dalszych odsetek w trybie art. 482§1 k.c. Strona powodowa nie mogła jednak doliczyć do należności głównej odsetek od dnia 29 maja 2014r. do dnia 9 stycznia 2016r. a jedynie odsetki za trzy lata wstecz przed wniesieniem pozwu. Odsetki te Sąd Apelacyjny ustalił na kwotę 49.248,21 zł. Oznacza to, że roszczenie było zasadne w zakresie kwoty 283763,51 zł (234515,30 zł +49.248,21 zł) z dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2019r. do dnia zapłaty.

Skutkowało to zmianą zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386§1 k.p.c. w zw. z art. 374 k.p.c. i art. 493§4 k.p.c. oraz w zw. z art. 15 z.zs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842, z późn. zm.), w zw. z art. 6 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2021.1090), poprzez utrzymanie nakazu zapłaty we wskazanej części. W pozostałej części nakaz uchylono i oddalono powództwo.

Nakaz zapłaty uwzględnił pozew w całości w stosunku do pozwanego i w ok. 90% w stosunku do pozwanej stąd Sąd drugiej instancji uznał, brak podstaw do zmiany rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania nakazowego, co już jednak nie dotyczy postępowania prowadzonego na skutek wniesienia zarzutów, które rozliczono stosunkowo w oparciu o art. 100 k.p.c. i art. 113 ust. 1 u.k.s.c.

Dalej idącą apelację oddalono w oparciu o art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. pełnomocnikowi z urzędu przyznano koszty zastępstwa przy zastosowaniu §2, §4, §8 pkt 7, §16 ust. 1 pkt 2 i § 18 ust. 2 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2019.68 t.j.) i uwzględnieniu, że konstytucyjna zasada ochrony praw majątkowych i zasada równości nie pozwalają na przyznanie temu pełnomocnikowi wynagrodzenia w wysokości niższej niż byłyby należne pełnomocnikowi z wyboru. Ściągnięto także część należnej opłaty od apelacji w oparciu o art.113 u.k.s.c.

SSA Sławomir Jamróg